

[Karen Thurøe Hansen]

gang var det eneste parti, der gik imod en statslig lægemiddelinformation, som også var inde på det tidspunkt.

I forslaget om statslig lægemiddelinformation fremsat af socialdemokratiet står vi nu atter over for et udslag af dette partis mistro til og foragt for det private erhvervsliv. Socialdemokraterne styrer åbenbart målbevidst efter at lægge ansvaret over til staten på det ene område efter det andet. Men man må undskylde dem, for de sorte skyklapper, de har på, forhindrer dem vel i at se klart fremefter.

Der har været mange avisartikler i den seneste tid, hvori man har påpeget fordelene ved at få en uvildig information fra statens side – kontra de fæle medicinfabrikanters og -importørers information, som gøres til noget odøst. Jeg synes ikke rigtig, man har omtalt lægestanden i disse avisartikler. Mig bekendt har vi her i landet stadig en lægestand, der selv er i stand til at skønne, hvad der tjener dens patienter bedst med hensyn til ordination, og den har dog heldigvis også stadig den frie ordinationsret, som jeg ikke tror påvirkes af hverken den ene eller den anden form for reklame.

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig indenrigsministerens bemærkninger, og jeg tror, det er fremgået meget tydeligt, at det konservative folkeparti ikke kan medvirke til dette beslutningsforslag.

Sønderby (V):

Forslaget til folketingsbeslutning om en statslig lægemiddelinformation skal ifølge forslagsstillerne fremme lægernes forståelse for at være omkostningsbevidste, dvs. at lægerne skal bruge den billigste medicin. Jeg kunne have lyst til i forbindelse med den historie, som hr. Erik B. Smith fortalte, at spørge, om man er i tvivl om, at de gør det i øjeblikket.

I bemærkningerne til forslaget står der, at dette forslag skal være en modvægt mod den massive påvirkning, som lægemiddelproducenterne udøver. Ifølge indenrigsministerens svar til folketingets kommunaludvalg til lovforslag nr. L 31, bilag 1 – indenrigsministeren kom også ind på det nu – findes der fem forskellige måder at informere på. Det er altså ikke medicinalfabrikkerne, der gør det hele, men også Lægeforeningens ugeskrift og

andre, som ministeren nævnte. Jeg tror da nok, at både patienter og læger, vi alle sammen, er skatteydere. Derfor er vi interesserede i, at der anvendes den billigste og den bedste medicin, men at man ved at sende mere papir ud til lægerne kan hjælpe på det, tvivler venstre meget på.

Jeg tror, det bedste måske var at gøre brugerne mere prisbevidste, og jeg vil gerne spørge indenrigsministeren, om ikke der kunne findes en anden og en billigere måde at gøre dette på. Jeg ved, at man i bladet Helse, som ligger på alle lægekonsultationsværelser, arbejder med at informere om – for at undgå aften- og natkast – at bruge lægen på det billigste tidspunkt af døgnet. Kunne man så ikke også fortælle patienterne, at de, hvis de er i tvivl, skal spørge lægen, om det nu også er den billigste medicin? Patienterne skal trods alt også betale noget af medicinen, så jeg tror, at det er den vej, vi skal gå.

I bemærkningerne til forslaget er der henvist til, at Mefa bruger 54 mill. kr. til information og reklame. Det skal nok være korrekt. Men jeg vil gerne have lov til at spørge forslagsstillerne: hvad er information, og hvad er reklame? Det er til begge dele, man bruger det, og jeg tror, det er meget svært at adskille. I Ølgaardrapporten, som vi havde fremme i forbindelse med receptafgiften, siges der i øvrigt, at indtjeningen i dansk medicinindustri taget som helhed ikke er unormalt høj. Videre skriver man, at der må skabes øget prisbevidsthed hos forbrugerne Og det er nok dér, vi skal tage fat. Det gælder også på hospitalerne og hos lægerne. Lægerne er i øvrigt forpligtede til at bruge den billigste medicin.

Venstre har svært ved at tro, at et nyt kontor og mere papir vil løse dette. Vi tror heller ikke, at det beløb, som står i forslaget, slår til. Nu kunne jeg forstå på indenrigsministerens redegørelse, at 1,1 mill. kr. ikke slår til, der skal flere penge til.

Men vi vil selvfølgelig i udvalget se, om vi kan hjælpe forbrugerne, og jeg tænker på spørgsmålet om at informere dem. Staten er jo også forbruger, og jeg kan egentlig ikke forstå, at forslagsstillerne nu vil bruge penge til at informere staten, for ifølge de undersøgelser, der er lavet, betaler staten 56 pct. af medicinen. Er det egentlig ikke at bruge penge til at informere sig selv med? Det synes